



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||  
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In  
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

**Puente, Luis de la**

**Coloniæ Agrippinæ, 1626**

§. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

ET quamvis Martha esset sollicita, & non nihil turbata, ac de sorore Maria conquereretur; cuius tamen sortem Saluator ipse prætulit in Religione tamen bene potest utraque soror conuenire, & ita Marthæ occupationes obire, vt Maria non desit locus. Imò cum Deo Domino nostro chari sint humiles, & cum simplicibus sit sermocinatio eius: solet donum orationis mentalis illis communicari: e, qui huiusmodi obeunt officia: quia non sunt aded curiosi, atque sunt viri literarum periti; nec eorum occupationes ita intellectum abripiunt, atque scientia: Ideoque facilius possunt orationem cum occupatione coniungere; laborando quidem manibus, sed corde orando; & laboribus corporeis promerentur, vt suis temporibus Dominus det eis quietem, & spiritualem portionem.

AC DENIQUE, vt loco proximè citato dictum est quamvis is gradus & officium minus sit perfectum: qui tamen illo occupantur possunt maiorem obtinere perfectionem, quam alij perfectius officium obeuntes. Nam (vt Cassianus dixit) etsi qui ministeria obeunt spiritualia multum lucrentur: multum tamen etiam expendunt, & absument: varijs enim occupationum occasionebus quasi canalibus effluunt lucra, quæ acquirunt. Qui autem humilia obeunt ministeria, etsi non multa lucrentur: quia tamen intra suos limites se continent, pauca etiam absument, & ita lucra sua melius conseruant: quia paucioribus ea imminuendi occasionebus distrahuntur: etiam si enim lucrum sit exiguum, quotidie tamen continuatum, ac diligenter conseruatum, crescere ac proficere multum potest.

§. 2:

PLVRIMUM AVTEM AD ID refert, quatuor illa, quæ superius insinuauimus, diligenter obseruare. puritatem scilicet intentionis in officijs suis, vt Deo soli placeant non hominibus ob humanos respectus; Obedientiam in eorundem executione iuxta Regulas, à quibus non discedant propter carnem & sanguinem, aut aliquod terrenum commodum; charitatem & vnionem cum omnibus: præferentes eam rebus omnibus temporalibus domesticis; & orationem frequentem, quæ exteriora omnia opera comitetur; & simul præscriptum spiritualibus exercitijs tempus dantes, sicut reliqui Religiosi. Hæc quatuor sunt quasi alæ, quibus officium, quod terrenum videtur, ad cælum extollitur: suntque instar rotarum trahentium currum externarum occupationum cum magno solario & profectu; & eisdem distinguuntur Religiosi à sæcularibus. Nam (vt S. Gregorius ait) iusti non discernuntur aliquando à sæcularibus in operibus exterioribus, sed in modo ea faciendi. Vtrosque enim videmus concionari, eleemosinas facere, pauperibus ministrare, variaque negotia cum proximis agere: sæculares tamen & mundani homines ea faciunt ob fines inuidanos & terrenos, ho-

8.  
Præu. 3. 32.

9.  
Rom. 2.  
Tract. 1. c. 7  
Coll. 24. c. 13

Lib. 22.  
Mor. 6. 25.



noris, lucri, aut delectationis: quia ipsamet inquietudine, quam hæc varietas secum adfert, ipsi oblectantur: Iusti autem feruentes eadē extorna opera præstant, eò quod Deus id præcipiat; spiritu tamen ac desiderio, aspirant ad vnionem cum ipso, conseruantes internā quietem, etiamsi onus ferant multorum operum externorum. Ex quo ait iste Sanctus prouenire, vt interdū ciues Ierusalem seruiant inuiti, & angarias soluant Babylonix; sicut ciues Babylonix inserviunt Ierusalem: quia secularis, qui bona hæc opera ob inanem gloriam præstat, videtur ciuis Ierusalem; cum tamen reuera sit Babylonix, ob ingentem internam confusionem, qua laborat: contra verò qui eisdem externis operibus pure propter Dei gloriam occupatur, videtur quidem Babylonix ciuis, cum reuera sit ciuis Ierusalem, ob internā, qua fruatur, quietem: suspirans æterna, acceptans verò cum resignatione, & quia aliud facere non potest, multitudinem occupationum temporalium. Hinc quoque prouenit Religiosos Sacerdotes, aut choro destinatos, & reliquos, etiamsi officijs & externis operibus distinguantur; nō tamen in virtutibus internis eiusdem Professionis, in quibus possunt esse æquales; imò minor potest magis proficere, quam maior; potestque subditus, esse non minus perfectus, quam ipse Prælati, & ipse cocus, quam Concionator. Quod si Deum & proximum plus dilexerit, erit ipsius vita gloriosior in spiritu: quamuis exterius vilior appareat; non enim officij; sed charitatis celsitudo efficit Sanctitatem. Nec sine mysterio S. Ioannes in visione, qua vidit Christum Dominum, ait: *a oculi eius tanquam flamma ignis, & pedes eius similes aurichalco, sicut in camino ardenti.* Significabat autem (vt alibi perpendimus) partes corporis eius mystici, hoc est, Ecclesie & Religionis, tam qui in sublimioribus officijs, quam qui in inferioribus sunt constituti: ardere in amore Dei; eamque magis acceptum Deo futurum qui vehementiori arserit igne. Ac proinde si pedes plus quam oculi arserint, plaris fient & magis diligentur. Et tūc ex hac vita vtri- que recesserint, commutabunt loca: nam, qui in hac vita inferiorem habitum locum ibi obtinebit altiorem, iuxta illud Saluatoris; *beati nonissimi primi, & primi nouissimi.*

Non, igitur est cur Religiosus anxius sit propterea quod in hac vita sit inter nouissimos, cum videt se officijs vilioribus occupari: sed soletur potius seipsum, animumque sumat ad ea cum perfectione, quam diximus obeunda: vt excellat in charitate & obedientia. quarum hæc vis est, vt extollant à terra ad cælum quamcunque actionem, quam illæ comitantur, quasi aliqua esset virgæ, quæ quicquid tangit conuertit in aurum.

Est nihilominus necessarium, vt Religio eiusque Prælati, qui merito alios debent esse perfectiores: singulari cura attendant, vt eos, qui inferiora officia obeunt, adiuuent, consolentur, & foueant: nullo modo eos contem-

nentes

a Apoc. 1. 14  
Tom. 1. 114.  
c. 2.

b Mat. 20. 16

nentes, aut parui facientes, sed potius vt Apostolus dixit: *c eiusmodi cum honore habentes*: quibus verè opus habent. Quorum officium, quò abiecius est & molestius, eò amplius ei est fauendum: proprijs siquidem expensis, hoc est, sollicitudine & labore, & absque magno apud mundum applausu, sunt pedes, qui totum corpus sustinent. Hoc confirmat S. Gregorius illa S. Iob sententia, *d quando lauabam pedes meos butyro*, applicans eam Ecclesiæ & Religioni, quarum pedes ait esse eos, qui temporalia negotia tractant. Qui, quòd in terra versentur, vix euadere possunt, quin aliquod vulnus accipiant, aut aliquo luto aut puluere inficiantur. Ideoq; necesse est Prælatos & seniores, qui merito esse debent maiori deuotione & interiori igne repleti, ob frequentiorum cum Domino nostro familiaritatem: applicent se ad huiusmodi pedes butyro lauandos: communicantes eis aliquid deuotionis, quam habent, crebris admonitionibus, cõsilijs, & monitis spiritualibus: vt ad sua interiora ingressi, sua opera examinent, culpas defleant, ac diuina mysteria meditentur: vt sic nouum recipiant feruorem, ad progrediendum in suis laboribus. Cum enim sint vnus corporis membra: æquum est, inquit, vt sicut eorundem ministerijs nostra externa fulciuntur, ita nostris studijs illorum interiora repleantur. Ad idem iuuerit non parum: (quod noster P. S. Ignatius in suis Constitutionibus præscripsit) vt ipsimet Prælati, & seniores exerceant aliquando eadem ministeria, vt hoc exemplo alios stimulent, opere ipso ostendentes, se non contemnere aut dedignari quod illi faciunt. Quamuis enim verum sit (vt idem S. Gregorius ait) eos ordinariè occupari altioribus ministerijs: tamen etiam vult Christus D. N. vt ipsum imitentur, humiliant: se ipsos ad abieciora exercenda, cum opus fuerit: memores quod eisdem manibus & faciem lauemus, & pedes induamus: nec propterea spiritus celsitudine frustrabuntur: quòd se ad humilia officia exercenda demittant.

CAPVT XIV.

RATIO ET MODVS TEMPORALIA MVNIA cum Spiritu & perfectione obeundi.

**E**X DICTIS IN PROXIMO CAPITE deducemus aliqua documenta ad reparandos defectus, qui maxime nocere solent huiusmodi Religiosis. quorum defectuum potissimus, & quasi fundamentalis, est inquietudo ac desolatio in sua vocatione & statu: quæ oritur ex Superbia & ambitione quæ tamen prædictis considerationibus reparatur, plurimi faciendo statum suum: siquidem maxime contemptus in domo Dei, multò honoratior est in eius oculis, quam sit maximus eorum, qui habitant in tabernaculis & aulis huius mundi. Qui tamen non propterea vel punctum humilitatis & reuerentiæ subtrahere debent ei qui

altiore

d Iob, 29. 6.

Part. 3. c. 1. 5. 19.

Lib. 19. 6. 14.

Documenta.